

beskattet ganske som almindelige Forlystelsesbesøg paa Restaurationer. Det vil ogsaa ramme Statstjenestemændene, som paa en eller anden Maade tager ud i Statens Tjeneste og har deres Dagpenge, medmindre Dagpengene skal forhøjes i den Anledning. Jeg ved ikke, om det er den højtærede Finansministers Tanke; saafremt det er Tilfældet, bliver Fordelen for Staten tvivlsom i hvert Tilfælde paa det Punkt. Men der kan da neppe være Tvivl om, at overmaade mange andre end dem, der falder ind under det Forlystelsesbegreb, den højtærede Finansminister særlig har fæstet sit Øje paa, vil blive ramt af Skatten, fordi der ikke gøres nogen Forskel paa de forskellige Arter af Forbrug, ikke gøres noget Forsøg paa at skelne mellem det Forbrug paa offentlige Spisesteder, der har Nødvendighedens Karakter, og det, der har Karakteren af Forlystelse, ikke gøres noget Forsøg paa at skelne mellem de Restaurationer, som er af den allerdyreste Beskaffenhed, og dem, der er af den jævreste Beskaffenhed, bortset fra de ganske særlige Undtagelser med ganske særlige Formaal, om hvilke den ærede Ordfører for Venstre sagde, at man maaske kunde tænke paa en Udvidelse af disse Undtagelser. I den Henseende er Skatten jo vidt forskellig fra den Beskatning i andre Lande, som har mest Lighed hermed. Jeg har set et eller andet Sted, at det har været fremhævet, at naar denne Skat var sammenlignet med Udlandets tilsvarende Regningskatter og Omsætningskatter, var dette uberettiget, thi man havde ikke i denne Anledning kunnet studere de paagældende Skatter, for saa vilde der være kommet Rygter ud om, hvad det var, man tænkte sig at beskattede. Jeg kan da ikke tænke mig, at man arbejder paa den Maade i Administrationen. Jeg skulde tro, man har beskæftiget sig med den tilsvarende Skatte-lovgivning i Frankrig, England og andre Steder, og at man til Raadighed for Udvalget vil kunne stille et betydeligt Materiale med Hensyn til de paagældende Landes Beskatning. Saa vil man bl. a. for Frankrigs Vedkommende se, at der drages et ganske bestemt Skel mellem de Virksomheder, der har luksusmæssig Karakter og de andre, at man har delt dem i forskellige Grupper: 10 pCt. Afgift paa Luksus-etablissementer, 3 pCt. paa Etablissementer af en vis Mellemkarakter, helt ned til 1 pCt. for de jævne Virksomheders Vedkommende. Der er altsaa forsøgt et Skel i denne Henseende. Der kunde søges Skel af anden Karakter, man kunde gøre Forskel mellem det Forbrug, der er knyttet til Ophold paa

Hotellerne, og det, der er knyttet til blot Besøg paa Restaurationer, og maaske ad denne Vej opnaa en rimeligere Begrænsning. Men disse forskellige Begrænsninger, som vil falde indenfor den Tanke, som den højtærede Finansminister synes at have haft med dette Lovforslag, vilde jo ganske vist formindske det Beløb, der kom ind. Imidlertid synes alle at være enige om, at den højtærede Finansminister paa dette Punkt har undervurderet den Tilbøjelighed, der er til Forlystelser, og den Nødvendighed, der er for at spise ude under Vilkaar, der falder ind under denne Lovs Bestemmelser, og hvis det virkelig er rigtigt, at Omsætningen er saa meget større, som det siges, saa vilde man vel kunne tage en fornuftig Begrænsning af Lovens Bestemmelser uden derved at komme bort fra Opfyldelsen af det økonomiske Formaal for Statens Vedkommende, som den højtærede Finansminister har sat sig med denne Lov.

Dernæst forekommer det os for vort Vedkommende, at der ikke kan være Tvivl om, at den Form, man har valgt for Afgiftens Optrædelse, er meget besværlig. I Virkeligheden er den her foreliggende Skat jo en Omsætningskat, det er af den vedkommende Forretnings samlede Omsætning af en bestemt Art, Afgiften skal betales. Det er derfor ikke ret til at forstaa, hvorfor man samtidig har knyttet Bestemmelser om en Regningsopgørelse ved ethvert Forbrug til de Skattebestemmelser, som her gennemføres. Disse Bestemmelser vil jo i højeste Grad besværliggøre hele Virksomheden paa Restaurationer og Hoteller i alle de Institutioner, hvor man ikke til daglig er indrettet paa dette. Jeg kan ikke se rettere, end at man, naar man gaar til en Afgift af denne Art, som i Virkeligheden er en Omsætningsafgift, ogsaa kunde tage Standpunktet ganske klart og tydeligt i den Henseende og opgive Kravet om denne Opførelse af Afgiften paa Regningen, naturligvis uden at det skulde udelukkes, at de paagældende Værter kunde optage den derpaa i Virksomheder, hvor dette fandtes naturligt og ikke voldte for meget Besvær.

Jeg bør imidlertid tilføje, at jeg ikke kan billige den Begrundelse af at give Afgiften den rene Omsætningsafgifts Karakter, som den højtærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Korsgaard) fremførte, nemlig at det skulde have den Fordel, at Folk ikke skulde opdage, at de betalte Skatten. Jeg maa tilstaa, at dette forekommer mig ikke at være noget attraa-værdigt Formaal. Jeg anser det for en af